

er en Kopstat. Langt heldigere er det at lade Udgiften flyde af de almindelige Statsindtægter — hvis man altsaa vil gaa den Vej.

Jeg skal slutte, som jeg begyndte, med at udtrykke for den ærede Forslagsstiller min Anerkendelse for den Varme, hvormed han har behandlet Forslaget, og for den Omhu, han har anvendt paa dets Udarbejdelse. Jeg skal erkende, at det i mange Enkeltheder har min fulde Sympati. Men jeg mener, som sagt, at Hovedprincipperne deri lide af saadanne Skavanker, at jeg ikke kan være med til at opbygge Forslaget til Lov.

Judenrigsministeren (Hørring): Den ærede Forslagsstiller har jo udtrykkelig fremhævet, at det ikke var hans Mening at fremsætte et Forslag, som han nærede Haab om at se ophøjet til Lov, men at det nærmest var hans Hensigt at fremkomme med et Grundlag til Drøftelse af, hvorledes Sagen muligvis kan ordnes, naar man, saaledes som han udtrykkelig fremhævede, vilde tage „praktiske“ Hensyn. Jeg tror ikke, det er lykkeligvis den ærede Forslagsstiller at anvise en Vej, om hvilken man kunde sige, at den var praktisk, og navnlig mere praktisk end den Vej, man har søgt at komme ind paa i et andet Forslag, som snart vil komme til Forhandling. Der er ikke saa lidt Teori i hele den Maade, hvorpaa den ærede Forslagsstiller anlægger sit Forslag. Han begynder med at sige, at enhver Person, der er over 18 Aar, er forpligtet til at holde sig forsikret mod Ulykkestilfælde og følgerlig ogsaa at yde sit Bidrag i saa Henseende. Men vil man se nøjere til, vil det hurtigt vise sig, at det ingenlunde er enhver, der er forsikret mod Ulykke, men kun en ringe Del af Befolkningen, nemlig den Del af Befolkningen, som opfylder de Betingelser med Hensyn til Ubemidletthed, som ere opstillede senere i Lovforslaget. For alle de andres Bedkommende betyder denne Pligt til at holde sig forsikret ikke andet, end at de ere forpligtede til at betale det Beløb, der er fastsat i Lovforslaget, nemlig 3 Kr. 12 Ore aarlig, men de opnaa i Virkeligheden intet derved. Man kan derfor opløse Forslaget, naar man tager det mere praktisk, som jeg maa bruge det Udtryk, i to Dele: Den første Del, der siger, at Staten forsikrer de ubemidlede mod Ulykkestilfælde, og den anden Del, som siger, at Staten er berettiget til at tilvejebringe Midlerne dertil ved en Skat, som udskrives paa samtlige Indvibder, der have fyldt 18 Aar. Dette sidste blev af det ærede Medlem for Listet Amts 3dje Valgkreds (M. Andersen), til hvem jeg i det hele taget skal henholde

mig, hvorfor jeg ogsaa kun skal fremsætte saa Bemærkninger til Lovforslaget, betegnet som en Kopstat, og det er sandt i Ordets egentlige Forstand. Men dermed tror jeg rigtignok man kan sige, at vil man give Anvisning paa at tilvejebringe disse Midler, som Statskassen maatte kræve for at gennemføre den Foranstaltning, her er Tale om, ved en Kopstat, har man anvist en Vej, der er aldeles ufremkommelig. Vi ere vistnok fra alle Sider enige om, at en Kopstat turde blive den uheldigste Stat af alle.

Jeg skal som sagt i øvrigt henholde mig til den indgaaende Kritik, der blev fremsat af det ærede Medlem for Listet Amts 3dje Valgkreds og kun tage nogle enkelte Bestemmelser frem af Lovforslaget, nærmest for at supplere, hvad det nævnte ærede Medlem anførte. Jeg skal da henvise til, at den ærede Forslagsstiller benytter som Tvang overfor de forsikringspligtige med Hensyn til Opfyldelsen af deres Pligt, til at betale det aarlige Forsikringsbeløb, den Bestemmelse, at hvis det ikke betales, bliver det at regne ham som fattighjælp. Det ærede Medlem for Listet Amts 3dje Valgkreds har været inde paa, hvorledes denne Bestemmelse i andre Retninger er meget uheldig, men her skal jeg henvise til, at naar man saaledes sætter Truslen om, at den paagældende anses som den, der har modtaget Fattighjælp, hvis han ikke betaler, som Tvang til at betale, følger det af sig selv, at denne Tvang ikke virker over for dem, der ere under Forsørgelse af Fattigvæsenet, og heller ikke over for dem, der nyde Alderdomsforsørgelse, og deraf bliver Følgen, at det bliver Kommunen, der kommer til at betale for de Indvibder, om hvem dette gælder. Herved lægges en ikke ringe Byrde paa Kommunerne, som man maa regne med, naar man vil gøre op, hvad det koster at gennemføre dette Lovforslag. Der er endelig en anden meget ufordelagtig Side ved denne Maade at anvende Fattighjælpsens Modtagelse paa, nemlig at modtagen Fattighjælp har den retslige Virkning, at den afbryder Erhvervelsen af Forsørgelsesret i Kommunen. Naar man vil tænke paa, hvad der vil blive Følgen af denne Bestemmelse, som Forslagsstilleren har sat ind her, vil man se, at den er meget uheldig. Naar en Mængde Mennesker glemme at betale og følgerlig skulle betragtes som om de have oppebaaret Fattighjælp, og fremdeles ville være at betragte saaledes, selv om de refundere Beløbet kort Tid efter, er Erhvervelsen af Forsørgelsesretten i den paagældende Kommune afbrudt, og der er ved denne lille Bestemmelse, der jo kan se saa uskyldig ud, for saa vidt i